

utilfredse med den nuværende kriminelle Proces. Man mener ikke, at den virker tilstrækkelig, og man mener, at den enten ikke opdager Forbrydelsen eller gaar den modsatte Vej og faar Folk straffede, som ikke bør straffes, eller at den ikke behandler den rigtigt, som af en eller anden Grund er mistænkt for Forbrydelse. Nei, lad os saa henvende os til den høitærede Justitsminister og bede ham revidere og skaffe os en Revision af vor Kriminalproces. Lad os faae en helt anden Ordning af det; men lad os ikke gaa hen og talle den høitærede Minister for de Midler, som vi for saa Nar siden fordømte i allerhøieste Grad.

Bluhme: Jeg vil kun tillade mig et Par Henstillinger til den høitærede Justitsminister, for det Første i Anledning af § 2 i dette Lovforslag. Der siges: „Et Sted, som gjenopføres efter at være helt afbrændt eller nedbrudt, skal herefter for overensstemmende med Reglen i § 6 af Loven om Brandpolitiet paa Landet m. m. af 2den Marts 1861 at kunne gjenopføres paa samme Plads som hidtil, tælles med Tag af Sten, Metal, Tagfilt (Tagpap) eller Spaan.“ Det er en meget betydelig Skjærpe af de gjældende Bestemmelser; men selv om man finder det rigtigt at underkaste sig disse forøgede Skjærpe, saa mener jeg rigtignok, at det bør gjøres muligt at kunne efterkomme Lovens Forskrifter. Jeg forstaaer ikke ret Paragrafen. Den er utydelig affattet; men Meningen maa jo være den, at man skal lægge ildfast Tag paa, saafremt man vil opføre Stedet paa det samme Sted. Den tidligere eller hidtidige Lov tillod, at man, naar Eiendommens Udstrækning tillader det, kan flytte det bort, men dertil er at bemærke, at Landbygningsassuranceforeningen tillader meget nødig, at Bygningerne flyttes. Jeg tror endog, at der er enkelte Exempler paa, at det er blevet forbudt, og saavidt jeg veed, er der ingen Exempler paa, at det tillades uden en meget betydelig Afkortning af Assurancesummen. Det synes unaturligt, at man ikke, naar et Sted er brændt, maa føre det op igjen paa det Sted, der ligger bekvæmest for Eieren eller Eiendommen; men der er den Hindring, at det tillades ikke i Almindelighed uden, som sagt, under en betydelig Bøde. Formodentlig skriver dette sig, derfra, at man har villet lægge Hindringer i Veien for, at Folk, som der nu er blevet hentydet til flere Gange i Dag, skulle flytte paa deres Bygninger for at faae dem flyttede ud paa en heldig Plads, men det er i Stedet for Smed, at rette Bager. Thi at stikke Ild er strafbart, og skal

straffes, men at straffe Eiendommene derfor, og sige, paa Grund af, at det er Straf eller kunde være Straf for Brandstiftere, maa den nye Bygning ikke lægges, hvor det er hensigtsmæssigt, er aldeles unaturligt, og det vilde være ønskeligt, om den høitærede Minister, hvis denne Lov blev vedtagen, kunde gjøre sin Indflydelse gjældende for at faae dette Forhold forandret. En anden Bemærkning, jeg vil gjøre, er, at denne Lov, i Dighed med andre Love, der have været paa Tale og ere under Opseiling, lægger meget store Byrder paa Landbruget. Specielt retter den sig mod de Eiendomme, som anvende Dampkraft i Landbrugets Tjeneste. Det er hæbdet, at det statistisk skulde vise sig, at de Bygninger, hvor der er Dampkraft, brænde forholdsvis stærkere end de, hvor der ikke er det. Jeg tror, at det er en temmelig løs Statistikk, der her er fremsat, og for at den skulde have Betydning — og det er det, jeg vil henstille til den høitærede Minister — maatte en saadan Statistikk om Dampkraftner ledsages af Oplysninger om, hvorvidt det virkelig har vist sig ved de stedfundne Undersøgelser, at Ilden var kommen fra Dampmaskinen, og hvis man fik en saadan Statistikk ledsaget af de Oplysninger, der haves overalt i de forskjellige Jurisdiktioner, tror jeg ubetinget, at det vil stille sig anderledes. Sikker er det, at saaledes som Politiloven allerede nu paabyder, at Dampkorstene skal bygges, er der ikke Tale om, at disse Skorstene i Virkeligheden frembyde mere Fare end de andre Skorstene. Til Slutning vil jeg tilføie, at som Byde er jeg en absolut Modstander af Staaltraad, aldeles ubetinget. Det er pekuniært en betydelig Sag, og Straatagene ere de nyttigste for Landbruget, de sundeste for Mennesker og Dyr og for Kornet, medens Staaltraaden i Sjælland er udsat for Blæst, er skadelig i Aldebrandstilfælde og vil ikke hjælpe det Allermindste til, hvad det tilfigter. Jeg er hderligere mod det, fordi det er et meget betydeligt Husflidsarbejde, der derved hæmmes, idet Smetekning er en betydelig Virksomhed for ældre Folk paa Landet. — At Loven bør træffe Foranstaltninger for at beskytte Mennesker og Dyr, er sikkert, men det vil naaes langt bedre end ved Staaltraad og Ildgitre, naar man simpelt hen paabyder, at ethvert straatakt Hus enten skal have lige Gavl med Udgangsdør for Mennesker og Dyr, eller, hvor det ikke er muligt, paa Siden skal være forsynet med Kvisse eller bedre endnu med en lille Udbygning med Ildfast Tag under Straataget. Derved naaes Alt, hvad der tilfigtes ved disse forskjellige Foranstaltninger langt sikkrere og bedre.